

SZASZKÓ GABRIÉLLA

Maradj velem

*Bónusz
fejezettel és
novellával!*

*Dream
válogatás*

David Pennington a saját szabályai szerint él: sikeres író és öntörvényű alak, aki mindenkit távol tart magától, a bátyját, Christ kivéve. David élete azonban teljesen felborul, amikor Chris, a sikeres manhattani ügyvéd öngyilkosságot követ el a saját lakásában. Látszólag semmi sem indokolja a szörnyű tragédiát, hiszen a testvére mindig rendezett életet élt, sikeres volt a munkában és a magánéletben egyaránt.

David úgy dönt, megírja családjuk történetét, és megpróbál válaszokat találni Chris tetteire. A nyugodt visszaemlékezést azonban bátyja volt menyasszonya, Amy megjelenése szakítja félbe. Ahogy David egyre mélyebbre merül a múlt sötét bugyraiban, és szembenéz a családjában történt szörnyűségekkel, úgy kerülnek egyre közelebb egymáshoz Amyvel...

Túl lehet-e lépni a múlt sebein és fájdalmain egy új élet reményében? Fel lehet-e dolgozni egy szeretett testvér halálát? Lehet-e jövője egy olyan kapcsolatnak, mely egy ilyen tragédia árnyékában születik?

Vajon David képes lesz lezárni a múltat, vagy örökre a szörnyűségek rabjává válik?

SZASZKÓ GABRIELLA

kreatív írással, szerkesztéssel, blogírással és online újságírással foglalkozik. Írói pályafutása valahol még gyermekkorában kezdődött, már akkor is meséket alkotott. Erről azóta sem szokott le, és úgy véli: „a fantáziavilágot nem kinőni, hanem ápolgatni kell, hogy minél messzebbre érjenek ágai”. A szerző most Londonban él.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.szaszkogabriella.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A Pennington család és története jelkép. Szimbóluma minden egyes családnak a világ bármely táján, akik rejtegetik a sebeiket, akik álca mögé kényszerülnek, és akiket elforduló vagy megvető tekintetek vesznek körbe. A könnyeim tulajdonképpen nem is minden esetben a Pennington gyerekek miatt hullottak, jóval inkább azokért, akiket ez a két fiú megtestesített: minden bántalmazott gyermekért. A Maradj velem jóval túlmutat önmagán.”

Szembetűnő blog
– Maisch Patrícia

„A Maradj velem fájdalmasan realista, de mégis átjárja valami varázslat. Az olvasó úgy érzi magát, mintha egy 3D film vetítésére csöppent volna.”

Ink, maps and macarons blog
– Sütő Fanni

„Mikor jön el az a pont, amikor nem bírod már tovább? Mikor a rémálmok felemésztik a legutolsó utáni rejtett energiáidat is? A szerző nem kíméli az olvasót, kegyetlen őszinteséggel meséli el a két srác történetét, ami bekúszik a bőrdöd alá, és nem enged el az utolsó oldal után sem.”

Kelly és Lupi olvas blog
– Kelly

SZASZKÓ GABRIELLA

Maradj velem

— részlet —

A szüleink nagyon fiatalon házasodtak össze. Margaret Thompshon és James Pennington egy házibuliban ismerkedett meg New Yorkban. Apánk ekkor főiskolára járt, amíg anyánk hétvégi lazításra érkezett a városba, csupán tizenhét évesen. Ahogy azt kell, könnyed egyéjszakás kalandba bonyolódtak. Valószínűleg sohasem lett volna több közük egymáshoz egy futó kalandon kívül, hogyha Chris nem érkezik meg váratlanul. Apánk gazdag, New York-i család sarja volt, amíg Margaret egy egyszerű kisvárosi lány, aki el sem gondolkozott a továbbtanuláson. Apa felelősségteljes férfi lévén azonnal elvette feleségül a fiatal és gyönyörű Margaret Thompshont. Ezt apai ágon a nagyapám igen rossz néven vette, hiszen James felhagyott a tanulmányaival, hogy rendes munkát szerezzen, amellyel képes lesz eltartani a családját. Apa a csekély tanulásra szánt pénzéből kezdett új életet, aztán egyedül kellett tovább boldogulnia.

Egy Glens Falls nevű, New York állam északi részén található városban nőttünk fel. Az első évek egészen szépen alakultak, James segített az otthoni teendőkben, anyánknak nem kellett egyedül maradnia Chrisszel. Két év sem kellett hozzá és anyánk újra terhes lett, velem. A születésemmel minden felborulni látszott. Apánk másodállást vállalt, mivel egy négytagú családot kellett eltartania. Húszéves anyánk pedig mély depresszióba süllyedt, és hamarosan az alkoholban találta meg egyetlen vigaszát.

Chris véget nem érő gondoskodása már négyéves kora előtt elkezdődött. Csupán hat-hét hónapos lehettem, amikor anyánk annyira kiütötte magát, hogy egy teljes álló napra felém sem nézett. Apa tizenkét órás műszakot vállalt, ezért az akkor alig négyéves bátyám adta a számba a cumisüveget és tejjel itatott. Természetesen ezt csak apánk elbeszéléseiből tudjuk.

Anyánk keze sokszor eljárt kisebb korunkban is. Szigorú szabályok szerint éltünk, amit igyekeztünk betartani, mert durva verések jártak büntetésként. Főként a bátyámon csattant az ostor. Margaret Pennington hangulata és alkoholizmusa az évek során egyre csak rosszabb és rosszabb lett.

Igazán 1992-ben borult fel fenekestül a kényesre felépített egyensúly. Életem legforróbb ősze volt, amelynek egyetlen iz-zadságcseppjét sem fogom elfelejteni. Apánk munkája egyre többet követelt, James Pennington pedig nem verte ki a fejéből, hogy mind a két fiát egyetemre szeretné küldeni. Utazóügynökként tevékenykedett, ezért sokszor heti két-három éjszakát is távol töltött. 1992 őszén hetekre el kellett mennie, hogy távolabbi államokat is célba vehessen.

Anyánk otthon töltötte napjait. Hivatalosan házimunkával és a gyerekneveléssel foglalkozott, de ezekre határozottan kevés figyelmet fordított. Helyette imádta szórni a pénzt ruhákra, parfümökre és mindenre, ami egy tiszteletreméltó kertvárosi feleségnek kellett. Sokszor napokig ki sem mozdult a házból, csak éjszaka vette nyakába a környéket.

Kívülről normális családnak tűnhettünk. Addig a bizonyos őszig nem kerültünk a figyelem középpontjába, minden zárt ajtók mögött zajlott.

Élénken emlékszem arra az első iskolai napra. Chris lehor-gasztott fejjel ült a második lépcsőfokon, mellette új hátizsákja hevert. Tizenöt éves kora ellenére gondterhelt arckifejezéssel nézte apánk készülődését. Apa ekkor késő harmincas éveit ta-posta. A testvérem egyre jobban kezdett hasonlítani rá, mind-kettőjüknek rövidre nyírt haja volt és élénkzöld szeme. Apa hajszíne sötétebb árnyalatban játszott Chrisénél, aki anyánk

sötétszőke haját örökölte. Mindketten szabályos vonású, vékony testalkatú férfiak voltak. Chris idősebb korára szinte kísérteties mása lett James Penningtonnak.

Nekem akkor két hónapom volt hátra a tizenharmadik születésnapomig. Világoskék szemem volt, amely abszolút anyáéra hasonlított. Sietve kentem a mogyoróvajás szendvicseimet, miközben minden egyes apám és bátyám között váltott szóra hegyeztem a fületem.

– Öt éjszakára kell elmenned?

Bedobáltam az ebédet a táskámba, éppen csak szalvéta került rájuk. Az ajtóból akartam tovább figyelni a beszélgetést. Vállamat az ajtófélfának támasztottam, néztem, amint testvérem a hajába túr és tornacipős lábával dobol a lépcsőn. Apa éppen a nyakkendőjét kötötte az előszoba tükreben, csak egyetlen pillantást vetett Chrisre:

– Gyorsan el fog repülni, ne aggódj! Sietni fogok vissza hozzátok.

Pulzusom hirtelen gyorsult fel az új információtól, mivel apa öt napra még sohasem ment el otthonról. Megtörtem a hallgatásomat:

– Ha ezt előre tudtad, miért nem szóltál?

– Tegnap már az ágyban voltatok, amikor csöngött a telefon. De szombat délelőtt már itthon leszek!

Hatalmasat bucskázott a gyomrom az egyedüllét gondolatától, még a mogyoróvajás szendvicstől is elment a kedvem. Apa mellém lépett, és szorosan magához ölelt, kellemes arcszeszillatot árasztott magából.

– Ne aggódj, David! Szuper lesz az első hét, hétvégén pedig együtt elmegyünk valahova.

Bólintottam, miközben néha felpillantottam az emeletre, ahonnan egyetlen nesz sem hallatszódott le. Anyánk általában csak tizenegy óra környékén ébredt fel. Apa eközben Chris haját is összeborzolta.

– Indulás, fiúk, még a végén elkéstek az első napon, és az nem lenne szép!

Egy biztató apai mosolyt kaptunk útravalóul erre a hétre. Jól az emlékezetünkbe kellett vésnünk, hogy ne felejtjük el szombatig.

Apa hamarosan elindult az autóval, mi pedig gyalogoltunk az iskola felé, amely csak pár utcányira volt tőlünk. Chris szinte azonnal felém fordult, óvatosan megragadta a vállam. Arcán továbbra is mély barázdák húzódtak.

– David. Én ma csak négy óra felé végzek a suliban, fél öt lesz, mire hazaérek.

Hatalmas gombóc nőtt a torkomban, ennek ellenére nyeltem egyet.

– Az órarendek a hűtőn vannak, úgyhogy semmiképpen ne érij haza kettő után, világos?

Megrántottam a vállamat, hogy lerázzam a testvérem kezét.

– Nem vagyok már csecsemő! Nemsoká tizenhárom leszek.

Chris felsóhajtott, megcsóválta a fejét, majd továbbment az iskola felé. Hiába volt hűvös a reggel, hirtelen elöntött a melegség.

– Csak két és fél órát kell kibírnod vele, mire hazaérek. Kérlek szépen, ne csinálj semmi hülyeséget, öcskös!

Mondataink komolyságától újra összeszűkülte a gyomrom. A szabályok elképesztően szigorúak voltak, hogyha apa nem volt otthon. Chris ilyenkor folyamatosan büntetéseket kapott, testét kék-zöld foltok borították, emiatt nem is szeretett rövid ruhákban járni. A meleg ellenére most is farmer és hosszú póló volt rajta.

– Csak legyél pontos! – mondta utoljára Chris.

Sajnos, nem sikerült megfogadnom a tanácsát.

Az iskola és a régi barátok forgatagában gyorsan elrepült a délelőtt, és hazafelé sikerült addig kísérgetnünk egymást, hogy lassan fél három felé kúszott az óra mutatója. Ezt is a város főterén tudtam meg, hiszen nem volt saját órám.

Amikor rájöttem, mekkora késésben vagyok, futásnak eredtem. Körülbelül tíz perc alatt hazarohantam a központból. Lihegve támaszkodtam a térdemre, az oldalam kellemetlenül szúrt a megerőltetéstől. Kétemeletes házunk félelmetesen magasodott felém.

Lassan fordítottam el a bejárat gombkilincset. Kellemes hűvösség legyintette meg az arcomat, amint beléptem a rövid folyosóra. Halkan kattant mögöttem az ajtó, ahogy becsuktam, mégis megtörte a lakás csendjét. Lábujjhegyen vettem az irányt a lépcső felé. Igyekeztem, minél előbb szobám biztonságában akartam lenni.

Félúton járhattam, amikor megcsapott az áporodott alkoholszag, hozzá pillanatokon belül anyám hangja társult. Összszereztem.

– Hova-hova?

Megpördültem, kihúztam magam és összeszorítottam a szemem.

– Szia, anya! Hazaértem.

– Azt látom – mondta furcsa, kásás hangon. – Visszajönnél ide egy percre?

Lassan a konyhába lépkedem. Anyám az asztalnál ült, kezében átlátszó folyadékkal teli poharat szorongatott. Virág-

mintás nyári ruhát viselt, hosszú szőke haját szigorú kontyba fogta. Sminkjének elengedhetetlen tartozéka volt a vörös rúzs.

– Hány óra van, David?

Szívem erősen lüktetett a torkomban, tördeltem a kezemet.

– Kicsit elnéztem az időt.

Anya szája mosolyra húzódott.

– Tudod, hogy csak az engedetlen fiúk nézik el az időt, ugye?

Nem válaszoltam, igyekeztem kerülni anyám tekintetét.

– Az idióta bátyád és az apád miatt képtelenség téged rendszeren megnevelni.

A kemény pofon váratlanul érte védtelen arcomat, azonnal könnybe lábadt a szemem. Orromat erősen facsarta az alkohol fanyar szaga. Tudtam, hogy még egyszer nem fog megütni. Nem akarta, hogy meglátszódjon a nyoma.

Lábamból kiszaladt minden erő, a legutóbbi verésem emlékei villantak fel előttem. Szerencsémre az két évvel ezelőtt esett meg, mégsem felejtettem el soha.

Anya erősen megragadta a vállamat, a nappaliba hurcolt, hiába nyöszörögtem. Csak arra tudtam gondolni, hogy nem fog sokáig tartani, utána pedig felmehetek a szobámba. A behúzott függönyös helyiségben hamarosan előkerült a bőrv.

Szóltanul húztam fel a pólómat, és térdeltem le a megérdemelt büntetésemért. Szememet annyira összeszorítottam, hogy az is megfájdult. Pillanatokon belül éreztem az öv csattanását a bőrömmön, minden egyes érintésnél fájdalomrózsák nyíltak a hátamban. Ennek ellenére nem szólaltam meg, erősen préseltem össze a fogamat.

Egy pillanatra abbamaradt az ütlegetés. Utolsó erőmből felkelni készültem, ekkor anyám megszólalt:

– Már tizenhárom lesz az idén, ugye?

Bólintottam. Fogalmam sem volt, miért kérdezi, de ekkor megéreztem a hideg fémcsat ütését a hátamon.

Könnyes szemmel feküdtem az ágyamon. Képtelen voltam oldalra fordulni, hiszen a csatos ütésből is kijárt pontosan öt

darab a késés miatt. Ezelőtt sohasem kaptam ki ennyire, minden egyes rosszkódásomért Chris kérte a verést.

A fehérre mázolt plafont figyeltem a sötétített szobában. Kiüresedtek a gondolataim. Egyedül a fájdalom szívritmusra lüktető érzését fogadtam be. Egy pólót sem tudtam magamra erőltetni, pedig reszkettem az ablakon beáramló hűvös levegőtől.

Az ajtó nyitódására rezzentem össze, amitől éles fájdalom nyilallt az összes friss sebembe.

– Basszus – szólalt meg mögöttem a bátyám, pedig tilos volt káromkodni.

Gyorsan mellém térdelt, lemondóan csóválta a fejét.

– Késtél – bólintottam. – Nem szabad késni, David!

Kiment a szobából. Egy pillanatra azt hittem, hogy magamra akar hagyni, mivel megérdemeltem a büntetésemet. Azonban pár percen belül visszatért, felpakolva pár holmival.

– Nincs itthon.

Hallottam, ahogy kattant a zár a szobám ajtaján. A szemem sarkából láttam, amint Chris az íróasztalomra pakol pár szendvicset és üdítőt, amit szintén nem lehetett a szobában megenni. Ráült az ágyamra.

– Muszáj lesz felülnöd.

Megráztam a fejemet. Lehetetlent kért, annyira hasogatott a hátam.

– Hoztam fájdalomcsillapítót. Bízz bennem, ez segíteni fog!

Homályos tekintettel néztem fel a testvéremre, a sírás fojtogatott. Mire feltornáztam magam ülő helyzetbe, a vállán zokogtam, ő a hajamat simogatta.

– Nyugi, minden rendben lesz, öcsi. Csak elsőre nagyon rossz.

Egy fehér pirulát kaptam a kezembe, amit Chris a gyógyszerek közül csent. Gyorsan lenyeltem a vízzel. Tudtam, hogyha ezt anya megtudja, hihetetlen büntetést fog kapni. Megdörzsöltem a szememet, majd a testvéremre néztem:

– Ki segített... neked, amikor veled csinálta... először?

Chris halványan elmosolyodott, megrázta a fejét. Nem kellett mondania semmit, hiszen tudtam a választ. Mutatta, hogy forduljak meg, majd egy vattára csípős folyadékot öntött.

– Ezt honnan vetted el?

– Visszaviszem, ne aggódj! Csak egy kevés kell.

Óvatosan lapogatta végig a hátamat a pamaccsal, ami iszonyúan csípett, de nem szóltam semmit.

– Jó volt az iskola?

– Igen – feleltem. – Nem csináltunk még semmit! Neked?

Chris a zsebébe csúsztotta a használt vattadarabokat, a kukába nem dobhatta. Tiszta pólót vett elő nekem, közben folytatta a társalgást.

– Nekem is. Van pár új osztálytársam, egész jó fejnek tűnnek.

Friss pólóba bújtam, sokkal jobban éreztem magam. Lassan a fájdalomcsillapító is hatott, a sebeket pedig elfedték, mintha soha nem is léteztek volna.

– Nincs még leckéd, ugye? – kérdezte. – Szerintem egy kicsit aludnod kéne.

Normál esetben tiltakoztam volna: ki akarna délután ötkor aludni? De aznap mélységes fáradtság telepedett rám. A bátyám mellett biztonságban éreztem magam. Hiába kezdődött a kedvenc sorozatom egy óra múlva, hiába voltunk egyedül a házban, én csak felejtetni akartam.

– Itt maradsz velem?

Chris elmosolyodott, és bólintott.

– Persze, hogy itt maradok.

Ledőltem a pléddel befedett ágyamra, magamra húztam a takarót a meleg ellenére. Gyorsan elnehezedett a fejem. Utolsó képként az rögzült, hogy Chris a földön ül mellettem, és a táskájában kotorászik a könyveiért.

Másik kezével a szemét törölgette.

1992

Másnap reggel a beszűrődő napfényre ébredtem, amely halványan világította meg világosbarna íróasztalom fényes felületét. Melegem volt, de iszonyatos fájdalom hasított a hátamba, amikor le akartam dobni magamról a takarót. Egy pillanatra megijedtem, hogy teljesen elfeledkeztem az iskoláról, de a faliórára nézve megnyugodtam; csak öt órát mutatott. Magamban számoltam, hogy rengeteg aludtam így is, mivel előző este csak egy szendvicsért keltem fel, majd újra elbóbiskoltam.

Oldalra fordultam: a földön megpillantottam a bátyámat magam mellett. Egyetlen ősrégi barna pléddel takarta be magát, párna sem volt a feje alatt, iskolai füzet hevert előtte. Elmosolyodtam: betartotta az ígéretét.

Teljesen kiment az álom a szememből, így magam elé vettem jegyzetfüzetemet, és apró szörnyeket kezdtem rajzolni. Körülbelül tízéves korom óta rajongtam a horrortörténetekért, aminek még apám sem örült. Nagyon mélyen el kellett rejtenem a szobámban az olcsón vett rémregényeket, de a fantáziámat nem vehette el tőlem senki, magamban bármikor kitalálhattam újakat. Belső világom mindig a rendelkezésemre állt, hogy elmeneküljek a valóság elől.

Aznap reggel egy farkasemberfejet rajzolgattam az üres lapra grafitceruzámmal. Annyira belemerültem, hogy a vad firkálástól az íróeszköz kibucskázott a kezemből, egyenesen Chris arcára. Egy pillanatra levegőt sem vettem, hátha mégsem ébred fel, de halk nyöszörgések közepette megszólalt:

– Őcsi, nem tudsz nyugton maradni kora reggel sem?

– Bocsi, hogy felkeltettelek.

Chris felült a földön, majd kinyújtózott. A tegnapi utcai ruháját viselte, amiben tilos volt aludni, mert összegyűródik.

– Már ébren voltam egy ideje, csak próbáltam visszaaludni. Hogy van a hátad?

Felhúztam a vállamat, miközben összeszedtem a szőnyegről a ceruzámat.

– Csak kicsit fáj.

– Az jó – ásított egy hatalmasat.

– Anya mikor jött haza?

Chris levette a pólóját, ugyanabban nem mehetett iskolába. Hátán begyógyult sebek sorai éktelenkedtek, habár csak a szakavatott szem számára volt igazán látható.

– Hajnalban valamikor. Felébredtem rá, de szerencsére nem nézte meg alaposan a szobát. Bár a biztonság kedvéért kitömtem párnával az ágyamat.

Összehajtogatta a plédet, majd felém dobott egy pár iskolai ruhadarabot. Szélesen mosolygott felém.

– Öltözz fel gyorsan!

Egy pillanatra sem haboztam, hamar belebújtam a farmeromba és az iskolai pólómba, hiszen a reggel volt a mi időnk. Anya sohasem kelt fel tíz előtt, így ilyenkor szabadok voltunk, persze csak halkán és módjával.

Óvatosan lépkedtünk le a lépcsőn, kihagyva az iszonyatosan nyikorgó, negyedik fokot. Hátunkon volt az előre bekészített iskolatáska, benne minden bűnös élvezettel, amiket lassan hordtunk át az iskolai szekrények biztonságába. Nálam ezek a horrorkönyvek és képregények voltak, míg Chrisnél csak egy pár AC/DC kazetta. Nyáron nagyon kellett ügyelnünk ezek megbízható elrejtésére.

A teljes szabadság előtt csak mosogatnunk kellett, feltörölni, letakarítani a konyhapultot, és elkészíteni a tízórainkat. A konyhába érve egy pillanatra összenéztünk: elszomorító volt a látvány. A szokásosnál nagyobb káosz uralkodott, a rendrakás így nem öt-tíz percet vett igénybe.

Üres dobozok és egy nagyobb, félig üres, átlátszó folyadékos üveg hevert a pulton. Emellett kenyérmorzsák és chips-maradék. Beleszagoltam a fehér címkés palackba, és elfintorodtam. Állott, áporodott alkoholszag terjengett a konyhában, ezért Chris kinyitotta a szomszédra néző ablakot. Kellemetlenül éreztem magam a csípős esszenciától, a gyomrom egyetlen merő csomóba rándult tőle.

Chris a fejét rázta, amikor egy régi szatyorba kezdte pakolni a dobozokat, amik üresen koccantak össze. Szavakkal nem kommentálhatta az esetet, nem volt benne semmi kirívó. Követtem a példáját, és segítettem összeszedni a szemetet.

Közös erővel fél órán belül kitakarítottuk a konyhát, így gyorsan lehuppanhattunk a nagyon halk televízió elé, hogy bármilyen reggeli műsort megnézzünk. Szorosan ültünk egymás mellett, néha megbököve a másik oldalát, miközben Lucky Charms-ot ettünk lassan rágva, nehogy felhallatszódjon az emeletre. Néha Chris táljába nyúláltam, hogy elhalásszam előle a mályvacukros darabokat, mire megvető pillantásokat kaptam. Lebiggyesztett szájjal néztem a testvéremre, aki halalkan sóhajtva nekem ajándékozta szinte az összes színes cukorkáját.

Ezek a füledt reggelek voltak gyermekkorom legszebb emlékei.

Délután felhúzott lábbal ültem az íróasztalom előtt és kísérteties történetekkel szórakoztattam élenk fantáziámat. Minden egyes ponyvakönyvemet az iskolában hagytam, amiért szidtam is magam, hiszen legalább egyet megmenthettem volna a délutáni olvasáshoz.

Christ vártam, minden egyes zajra ki voltak élezve az érzékeim. Az anyával való találkozást szerencsésen kikerültem, nem láttam a földszinten, a hálóban pedig szigorúan tilos volt zavarni. A hátam csak egy kicsit sajgott, de sejtettem, hogy fürdés közben iszonyúan fogja csípni a szappan és a forró víz.

Megakadtam a történetalkotásban, és házi feladatom sem volt, így csak unottam néztem az ablakra, amit függöny söté-

tített el. Túlzottan felmelegedett volna a szobám a nyári as ős-
kezdetben, ha szabad utat adtam volna a napsugaraknak.

Hirtelen csukódott be mögöttem az ajtó, amitől összeréz-
zentem. Chris dobta le a táskáját a földre, gyorsan szedte a le-
vegőt, de mosolygott.

– Úgy látom, minden rendben. Nagyon siettem!

– Minden oké – mutattam az ujjammal. – Anyával nem is
találkoztam.

Kár is volt kimondanom a szavakat, hiszen pont ekkor be-
nyitott az ajtón. Makulátlan frizuráját igazgatta, szélesen mo-
solygott ránk. Újra árasztotta magából az alkohol félelmetes
szagát.

– Téged is látni itthon? – biccentett Chris felé.

Külseje tökéletességet sugárzott. Idősebb koromra fogtam
fel, hogy mennyire fiatal is volt akkor: mindössze harminchá-
rom éves. Arcán csak az alkohol hagyott alig látható nyomot.
Csinos, nyúlánk testalkatú nő volt akkoriban, hatalmas kék
szemekkel. Lány vonásait mindig elrontotta a vörvörös rúzs-
zal. A kék és a piros kontrasztja félelmetessé vált, szeme alatt
pedig egyre sötétebb karikák éktelenkedtek.

– Milyen volt az iskola? – kérdezte.

Chris teljes természetességgel válaszolt, minden félelem
nélkül.

– Teljesen jó. Minden rendben ment.

Anya leült az ágyamra, lassan kisimította a ráncokat az
amúgy is megfeszített pléden.

– Neked, okoska, milyen is lehetne?

Chris halványan elmosolyodott. Ránézve leszögeztem ma-
gamban, hogy mennyire megnőtt ez elmúlt hónapokban. Vilá-
gosbarna haját egészen rövidre nyíratta a nyárra, amitől idő-
sebbnek nézett ki. Anya rángatott ki a merengésből.

– Délelőtt találtam egy szendvicset David szobájában.

A szavaktól megiramodott a szívem, hatalmas szemmel
néztem a bátyámra, de háttal állt nekem. Magamat hibáztat-
tam, hiszen tudtam a szabályokat, ennek ellenére elkövettem
ezt a hatalmas vétséget.

– Fiúk, nagyon jól tudjátok, hogy tilos a hálósobában enni. Ezért David érdemel büntetést.

Ha nem ültem volna, akkor biztosan cserben hagy a lábam. A hátam a tegnapi verés emléke nyomán tovább sajgott, képtelen lettem volna elviselni még egy verést. Ráadásul anyánk ilyen sűrűn nem szokott megbüntetni bennünket.

A pár perces csendet Chris törte meg:

– Én hoztam be neki – mondta határozott hangon.

– Christopher. Nagyon kedves tőled, hogy védeni próbálsz az öcsédet, de neki sem ártana megtanulnia a szabályokat.

A bátyám hirtelen gyorsasággal éveket öregedett. Tekintete elszánt volt, hangja egy pillanatra sem remegett meg. Én kicsi nyolcévessé töpörödtem össze a székemben. Tudom, hogy gyáva voltam, legszívesebben elbújtam volna a lépcső alá, hogy ne halljam a veszekedését, ahogy mindig is tettem. Fülemlre akartam szorítani a kezemet, annyira, hogy fájjon. De nem tehettem. A testvéremen állt vagy bukkott a sorsom.

– Tegnap Davidnek nagyon fáj a háta, nem tudott lemenni szendvicsért, és én hoztam fel neki. Én érdemlem a büntetést.

Anya vörös ajka széles mosolyra húzódott, de csak a testvéremre nézett, amitől azonnal megkönnyebbültem.

– Az a szabály, drága Chris fiam, hogyha valaki nem tud lemenni vacsoraért, akkor aznap este egyszerűen nem eszik.

Chris bólintott, zöld szeméből sütött a bátorság.

– Ezt a szabályt is megszegtem.

A bátyám magától nyitotta ki szobám ajtaját, és indult le a nappali felé. Szinte mindig ott kaptuk a veréseket. Én maradtam volna a szoba sarkában, de anyám rám nézett.

– Te is jössz!

Kérdő pillantást küldtem anyám felé, miközben újra remegni kezdtem. Azt gondoltam, tisztáztuk, hogy a bátyám érdemli a büntetést.

– Te leszel a közönség. Csak hogy megtanuld, hogy egyedül kell mindent véghezvinni az életben.

Óráknak tűnt, amíg a nappali kanapéján néztem, ahogy a bátyám hátát végighasítja a bőröv csatja. Egy Rainbow szám szólt a rádióból, bántotta a fületem a vidám dallam. Nem fordíthattam el a tekintetemet, anya megtiltotta.

A testvérem csak túrt, a hangját sem hallottam. Egy idő után összefolytak a képek a szemem előtt, pislogni is alig mertem, amitől homályossá vált a látvány. Máshol akartam lenni, ezért történetet szőttem egy fiúról, aki megküzd az éjjel felbukkanó szörnyekkel. A főhőst Tomnak neveztem el. Mindig győzött, legyen szó akár farkasemberről vagy vámpírokról. Semmitől sem ijedt meg sohasem.

Mindenben különbözött David Penningtontól.

Este anya megint elment otthonról. Nyolckor a nappaliban néztük a tévét, amikor becsapódott mögöttünk a bejárat. Köszönés nélkül távozott, szokásához híven. Chris hosszú pillanatokig meredten nézte az ajtót, hátha csak a szemetet vitte ki, és visszatér. Pár perc múlva felemelkedett a fotelból, majd rám pillantott.

– Elment.

– Haza se jön reggelig?

– Nem hiszem – rázta meg a fejét. – Ki akarsz feküdni?

Szélesen elmosolyodtam. Titkos-tilos élvezetre készültünk, hiszen este nyolc után ki sem léphettünk volna a lakásból. De biztosak lehettünk benne, hogy hajnalig nem tér vissza.

Chris magához vett egy pokrócot a nappali szekrényéből, és a kezembe nyomta.

– Menj ki, azonnal indulok utánad – mondta, és felrohant az emeletre.

Kerti viskónk a világ legszuperebb helye volt. Egy hatalmas juharfa kiugró ágán terpeszkedett tökéletes stabilitásban. Amióta az eszemet tudtam megvolt a házikó, apa építette nekünk évekkel ezelőtt. Nyáron menedékkült szolgált, anya sosem látogatta meg, nem ellenőrizte le a tisztaságát. Éppen emiatt nem is szerette, hogyha használtuk. A faházás játék így

akkora szorult, amikor apa éppen otthon volt, vagy anya elhagyta a házat.

Pont megfelelő helyen állt, pontosan rá lehetett látni a házunkba torkolló ösvényre, így még menekülési időnk is maradt, hogyha éppen jött valaki. A telet azért is utáltuk, mert nem használhattuk a menedékünket.

Odabent rejtekhelyek sorjáztak, amiket csak ketten ismerünk. Hosszú nyarakon keresztül tökéletesítettük a titkos ajtókat, ahová rémregényeket és kazettákat bújttattunk. Persze télre mindent át kellett vinnünk az iskolai szekrénybe, nem mertük megkockáztatni a havat és a hosszan tartó fagyot.

Amint felértem, benyomtam egy apró deszkát a padlón, ahonnan egy félkész írásomat vettem elő. Lefújtam róla a port, gondosan megtörölgettem, majd a zsebembe rejtettem. Mélyen nyúltan a hasadékba, hátha más kincseket is találok, de nem volt ott semmi pár üdítő kupakon kívül. Az egyik baseball-labdámat hetek óta kerestem.

Megnyikordult alattam az apró ház, ahogy Chris közeledett felfelé. Elsőként nem is őt láttam meg az apró lyukon, hanem két üveges kólát. Szélesen elvigyorodtam.

– Ezt honnan szerezted, baszd meg?

Chris rosszalló tekintete csatlakozott a kólák mellé, ahogy felhúzta magát a csapóajtón.

– David!

– Mi van? – fontam karba a kezem magam előtt. – Te is mondtad tegnap!

Chris egy pillanatra elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

– Nem is lett volna szabad. Inkább csak ne használd, nehogy véletlenül kimondd!

Gyors fintort vágtam, úgy döntöttem, nem érdekel tovább a téma. A tilos kóla, az annál inkább. Határozottan nem volt szabad üdítőznünk, főként este, mert akkor nem tudtunk aludni.

– Egyébként a boltban vettem hazafelé menet, maradt pár centem, és gondoltam, jól fog jönni.

– Komolyan szuper vagy!

Pillanatokon belül felmáztunk a faház tetejére az üvegekkel. A legbűnösebb élvezeteink közé tartozott, veszélyes hely volt. Még apa is megtiltotta nekünk, hogy felmenjünk. Ennek ellenére megértte a kockázatot: a csillagos ég csodálatos látványt nyújtott. Körbeölelt bennünket a langyos őszeleji szellő, teljesen tiszta volt az idő.

Chris leterítette a plédet, de amikor mellém feküdt, halkan felszisszent. Nem néztem a testvéremre, ennek ellenére ki mondtam, ami nyomta a lelkemet.

– Sajnálom a szendvicses dolgot.

Oldalra fordította a fejét, rám mosolygott, majd visszanézett az égre.

– Nem gond! Én rontottam el, le kellett volna vinnem reggel. Elfelejtettem, megérdemeltem.

Csak az eget néztem, mintha csillámmal hintették volna meg a végtelen feketeséget. Mélyen beszívtam a friss levegőt. Beszélni akartam Chrisszel erről, de nem tudtam, hogyan is kezdhetném el. A verésekről szinte sosem társalogtunk. Óvatosan a számba haraptam.

– Hogy bírod ki? – bukott ki belőlem a kérdés.

A testvéremet aznap sokkal jobban elverte az anyám, mint engem bármikor, ennek ellenére egy pillanatra sem szisszent fel, vagy sírta el magát. Chris percekig nem válaszolt. Vissza akartam szívni a kérdést, nem akartam elrontani egy szuper kólázós estét. Ujjával dobolt a tetőn, aztán mégis megszólalt:

– Nem vagyok ott, amikor csinálja.

Chris felé fordítottam a tekintetemet, de ő csak az eget bámulta.

– Emlékszel arra, amikor eltörtem véletlenül azt a vázát?

Nyeltem egy nagyot, bele kellett kortyolnom az üdítőmbe, hogy csökkentsem a szám szárazságát. Persze, hogy emlékeztem. Évekkel ezelőtt történt, Chris nem lehetett több tízévesnél. Fogócskáztunk, és véletlenül lesodorta azt a porcelánvázát. A testvéremet szigorúan megbüntette anyánk.

– Akkor történt meg először – mondta. – Kiléptem a testemből.

– Olyat nem is lehet!

– Én sem gondoltam volna, hogy lehet. Azóta a nagyobb veréseket meg sem érzem. A szoba sarkából szoktam figyelni. Nem érzek semmit, csak utána.

Komoran néztem magam elé. Nagyon menő dolognak tartottam, amit Chris mondott, mintha valami szuperhős lett volna.

– Hülyeség, mi? Úgyse hiszed el! – kortyolt bele az üdítőbe.

– Dehogy hiszem! – löktem meg óvatosan a vállammal.

Chris felnevetett, visszanézett az égre. Szeme furcsán csillogott, miközben hozzátette:

– Tudod, ugye, hogy csak ugrattalak?

Elcsendesedtünk pár percre, de én tudtam, hogy nem ugrattott, esze ágába sem lett volna ezzel viccelni. Ez volt az ő apró titka, amiről aztán soha többet nem beszélt velem. Később kiderült, hogy ez nem egy isteni ajándék.

Sokkal inkább átok.

SZERDA

Többórás írásból arra ocsúdtam fel, hogy a csengő berregve megszólalt. Annyira megijedtem, hogy majdnem lesöpörtem a félig üres sörösdobozt az íróasztalomról. Gyorsan körbenéztem a nappaliban, ami egyben dolgozószobaként is szolgált. Az emeleten ugyan kialakítottam egy íróhelyet, amit aztán sohasem tudtam használni. Nagyon úgy tűnt, hogy a múzsám a földszinten érezte csak jól magát.

Egyértelmű volt, hogy a lakásom vendég fogadására alkalmatlan. Nem nézett ki jobban, mint egy átlagos egyetemista kollégiumi szobája, ahol persze csak fiúk laktak. Szétdobált sörösüvegek, koszos tányérok, pizzás és kínai ételes dobozok heverték szanaszét. A ruháimról nem is beszélve.

Megdörzsöltem az arcomat, szinte bántotta a kezemet a négynapos borosta. Legalább a ruhám egészen elfogadható volt, hogyha a fekete melegítónadrágot és pólót annak tekintjük, aminek csak az alján tátongott egy kis lyuk.

A bejárati ajtó felé haladva lesöpörtem a lábammal pár útban heverő cipőt és zoknit. Halvány sejtelmem sem volt, ki kereshetett. A fejem erősen lüktetett, így elhatároztam, hogy bárki legyen is, kegyetlenül el fogom zavarni.

Az ajtó félig átlátszó üvegén egy vékony alak sziluettjét vettem ki. Egy utolsót sóhajtottam, hátrasöpörtem a hajamat a szememből, és kinyitottam az ajtót.

Igazi meglepetésként ért a látvány. Kisírt szemmel állt az ajtóm előtt a bátyám exmenyasszonya. Nagyon ellentmondásos érzéseim voltak Amy Forester személyével kapcsolatban.

Sohasem láttam annyira letaglózottnak, mint aznap, amikor a küszöböm elé sodorta az élet. Zöld szeme erősen fel volt puffadva, haja kócosan omlott a vállára. Világoskék koptatott farmert viselt és egy egyszerű fehér trikót. Először nem szólt semmit, csak szorosan magához ölelt. Azonnal megcsapott az ismerős, édes illata. Furcsán éreztem magam, évek óta nem ölelt meg ennyire hosszan és erősen.

– Nem hiszem el – mondta nagyon halkan.

Nem válaszoltam semmit. Amy szinte azonnal rázkódni kezdett a sírástól az ölelésemben, amitől nekem is nedves lett a szemem.

– Gyere be! – engedtem el, majd becsuktam az ajtót.

– Reggel tudtam meg.

Miközben Amy leült a kaotikus nappalim közepére, feltámadt bennem a bűntudat, hogy nem értesítettem őt. Képtelen lettem volna szólani bárkinek is.

– Sajnálom, hogy nem én hívtalak fel. Csak...

Amy előtűrt egy zsebkendőt a hatalmas fehér vászontáskájából, és kifújta az orrát, közben erősen rázta a fejét.

– Nem vártam tőled, el sem tudom képzelni, milyen szörnyű lehet neked.

Leültem mellé a kanapéra, ahonnan pár könyvet letettem a földre. Nem tudtam megmondani, mennyire szörnyű nekem vagy mennyire nem. Ürességet éreztem belül, mintha valami örökre kiszakadt volna. De tudtam, hogy Amy is nagyon szerette a bátyámat, több mint tíz évig együtt jártak.

– Nekem mindig úgy tűnt, képes arra, hogy kibírja. Képtelen vagyok felfogni, hogyan tehette.

Amy keze erősen remegett, óvatosan megszorítottam. Jéghideg volt az érintése a kinti forróság ellenére. Nem akartam a bátyám öngyilkosságáról beszélni. Érzéseim helyre tehetetlenek voltak, elmém leginkább egy földrengés sújtotta könyvtárra hasonlított. Kimerült voltam a rendszerezéshez, inkább csak a kitépett lapokat és borítókat szemléltem.

Oldalra pillantottam, a szövegszerkesztőm felé, és elkezdtem magam elé beszélni. A hangom is idegennek hatott.

– Írok. Meg akarom írni az egész történetet Chris emlékére.

Amy erősebben szorította meg a kezemet, éreztem, hogy egész testében megremeg. Odakaptam a fejem, egy pillanatra rendesen megijesztett. Arca falfehér volt és könnyektől nedves.

– Rendben vagy? – kérdeztem.

– Csak kicsit szédülök, azt hiszem, kifárasztottam magam.

Felkeltem a kanapéról, az asztal felé vettem az irányt, ahonnan egy levél nyugtatóval tértem vissza.

– Jó lenne, ha bevinnél egyet. Felmehetnél pihenni a hálószobába.

Amy elmosolyodott, elvette a gyógyszert.

– Nem azért jöttem ide, hogy a terhedre legyek, hanem, hogy segítsék.

– Nem vagy a terhemre, csak akkor leszel, hogyha nem piensz egy kicsit. Gondolom, semmit sem aludtál.

– Gondolom, te sem.

Amy kezébe nyomtam egy pohár vizet az asztalról, amelyet egészen frissnek nyilvánítottam, avagy reméltem, hogy nem áll ott hetek óta. Amy jelenléte valahogy nem volt terhes, pedig a csengő megszólalásakor biztos voltam benne, hogy nincs olyan ember, aki némi nyugalommal töltene el.

Nem tudtam megfogalmazni, hogy miért, hiszen rengeteg konfliktusom volt vele az évek során. De tudtam, hogy gyásza valódi, és igazán szerette a testvéremet.

Amy hallgatott rám, bevette a tablettát. Felkísértem az emeletre, miközben ő csak a bocsánatkéréseket sorolta.

David. David.

Szólongatott valaki először a messzi távolból, majd egyre közelebbről. Ismerős volt a hang, de az álom szorosan húzott vissza magával. Az ágyam túl kényelmesnek bizonyult.

– Apa itthon van, kelj már fel!

Az „apa” szó hallatára kipattant a szemem. Előző este alig tudtam elaludni, annyira vártam a reggelt. Chris az ágyam mellett állt teljesen felöltözve: laza pólóban és farmernadrágban.

– Hány óra van? – kérdeztem, közben vettem is le a pizsamát.

Felkaptam a kedvenc baseballpólómat, amelyhez Yankee sapka is dukált. Egy jó naphoz menő ruhák illettek.

– Hét, úgyhogy csak csendben – emelte ujját a szája elé.

Rávigyorogtam. Ezen a hétvégén nem voltak büntetések, apa törődött velünk. Persze az óvatosság sohasem ártott.

Felkaptam a hátizsákomat, amibe csupa izgalmas holmit készítettem elő előző este. El akartam menni kirándulni, kiszabadulni az áporodott lakásból. A táskában volt a baseball-kesztyű, az ütő, frizbi és minden szuper kellék. Apa hosszú távollét után általában igyekezett minket menő dolgokkal kárpótolni.

Kinéztam az ablakon: megláttam apát, amint kiemeli a táskáját a csomagtartóból. Halkan becsuktam magam mögött az ajtót, lerohantunk a lépcsőn, ki a szabadba.

Az üde reggeli hűvösben futottunk apa elé. Érezni lehetett a bőrünkön, hogy forró napra számíhattunk, de a korai levegő

frissességet hordozott magában. Imádtam mélyen beszívni a tüdőmbé, miközben átkaroltam apát. Üdvözölt minket, engem szorosan megölelt.

– Sziasztok, srácok!

Chris egy lépéssel távolabb ácsorgott, de apa egy karnyújtással magához húzta másik fiát is.

– Nagyon hiányoztatok! – sóhajtott fel. – Hosszú volt az út.

A bátyám némán mosolyogva vette fel apa bőröndjét a földről. Engem egyáltalán nem érdekelt a fáradtsága, szórakozni akartam.

– Megyünk a parkba, apa?

– Ne nyúzd már, David! Először be akar pakolni, meg reggelizni valamit.

Kérlelő szemmel néztem apára, semmi kedvem sem volt visszamenni a házba. Odabent furcsa, kínos csend honolt, amit meg kellett tartani, hogy anya ne ébredjen fel. Nem akartam veszekedést hallani egy ilyen szép reggelen.

Apa rám nézett, majd elmosolyodott. Sötétebb hajába pár helyen ősz szálak vegyültek, amitől idősebbnek tűnt a koránál. Pedig ő is nagyon fiatal volt, amikor megszülettünk.

– Tudod mit, Chris? Tedd vissza azt a bőröndöt a csomagtartóba, reggelizni lehet Samnél is.

Szélesen Chrisre vigyorogtam. Nyertem, de sejtettem, hogy Chris is ezt akarta. Egyenesen a belvárosba indultunk, ahol éttermi palacsinta várt ránk.

Perceken belül a hátsó ülésen ültem, Chris pedig apa mellett foglalt helyet. Kinyújtóztam a hatalmas térben, és letekertem az ablakot. Kintől beáramlott az édes őszi levegő. A motor berregve indult el.

– Nem fáradtál el a sok vezetésben? – kérdezte Chris, miközben apa kikanyarodott a ház elől.

– Kicsit, de már ez a pár mérföld nem fog semmit sem számítani. Vagy te akarsz vezetni?

Előrehajoltam a két ülés között. Eddig apa még sohasem ajánlotta fel, hogy vezethetünk. A szívem azonnal erősebb ütemre váltott. A bátyám arca kivirult.

– Én?

– Jövőre jogosítványod is lehet, nem ártana elkezdni gyakorolni.

Megmarkoltam Chris ülésének fejtámláját. Mindig is én voltam az autósabb fiú a családban, ötévesen is vezetni akartam apa ölében. Christ bezzeg sohasem érdekelte a téma.

– Keresünk egy forgalommentes útszakaszt és ott kipróbálhatod.

– Én nem? – kérdeztem bele a beszélgetésbe.

– Davey, te ráérsz még erre – intett le apa.

Lebiggyesztettem a számat, és összefont karral hátradőltem az ülésen. Nem érdekelt sem a baseball, sem a palacsinta. Vezetni akartam, aminek hangot is adtam.

– Ez igazságtalanság!

Chris hátranézett rám, megrázta a fejét:

– Ne legyél már ilyen! Majd te is vezethetsz később.

– Persze!

Elcsavartam a fejemet, de ahogy megült a csend az autóban, visszafordultam. Chris kifelé nézett az ablakon, tekintete a távolba révedt. Nem akartam elrontani ezt a reggelt, ezért megtörtem a hallgatást:

– Akkor dupla palacsintát kérek!

– Rendben – nevetett fel apa, és Chris is rám mosolygott. – Egy-két év, és téged is tanítalak, ígérem!

Újra kinéztem az ablakon, ennek ellenére dühös maradtam. Ilyenkor mindig azt éreztem, hogy kész csapás a fiatal korom. Egyszerűen odáig voltam a kocsni elringató ritmusáért, alig vártam, hogy én is irányíthassam.

Rengetegen akarták a remek időt a Hudson partján tölteni, de mi igazán korán értünk ki, így az egyik legjobb helyen dobálhattunk. Szerettem a déli parkot, kevés ismerőssel lehetett összefutni. Az osztálytársaim a városi parkba jártak, nem volt

kedvem hozzájuk szombaton is. Egyikükkel sem ápoltam túl szoros kapcsolatot, anya nem igazán engedett át másokhoz.

A juharszirupos-eperlekváros, baseballlos, felhőtlen dél előttnek Chris elszakadt pólója vetett véget. Addig minden tökéletes volt. Felszabadultan dobáltuk a baseball-labdát, kife-küdhattunk a harmatos fűbe.

A bátyám fehér pólója futás közben akadt fenn egy bokor ágában, egyenes vonalban hasítva végig az anyagot. Ez épp elég volt ahhoz, hogy láttatni engedje a friss sebeket a hátán. Apa azonnal Chris mellé futott, hogy megnézzze a póló sérüléseit.

– Minden oké, apa! – mondta Chris, és igyekezett elfordulni.

Nem beszéltünk neki a verésekről, csak elszomorította. Ráadásul mindig hangos veszekedéseket szítozott otthon, amit gyűlöltünk hallgatni. Hétvégére a béke után vágytunk.

Chrisnek nem sikerült elég gyorsan begyűrnie a szakadt pólót a nadrágjába.

– Hadd nézzem a hátadat!

– Minden rendben a hátammal, komolyan! – Azzal felkapta a földről a baseball-labdát.

Apa tekintete menthetetlenül elsötétedett. Nem messze álltam tőlük, markoltam az ütőt, olyan szorosan, hogy belesajdult a kezem. Chris gyöngyöző homlokkal nézett apára, arca vidám maradt. Apa egy gyors mozdulattal felrántotta a fehér pólót, mire összeszorítottam a szemem. A hallásomat azonban nem tudtam kizárni.

– Mi történt? Miért csinálta ezt megint?

Apa hangja elkeseredett dühöt sugárzott, formálta egymás után a kérdéseket, csak úgy záporoztak a testvérem felé. Kinyitottam a szemem: Chris a szakadt pólóját nyomkodta vissza a nadrágba, igyekezett senkire sem nézni.

– Rossz voltam, kikaptam. De minden oké. Jól vagyok.

– Öcskös! – szólt hozzám apa kemény hangon. – Miért kapott ki a bátyád?

Chrisre néztem, majd vissza apára. Óvatosan az alsó ajkamba haraptam. Sejtettem, hogy nem üthetek többet aznap.

– Fent hagyott egy szendvicset a szobámban.

Apa sötét hajába túrt két kezével, lassan fel-alá kezdett jár-kálni a fűvön.

– Fent hagyott egy szendvicset a szobában, ezért véresre verte az anyja a hátát – mondta magában. – Részeg volt?

A testvéremet néztem, de ő apát figyelte. Nem tudtam válaszolni a kérdésre, de fogalmam sem volt, kinek szánta apa. Chris vontatottan bólintott apa felé válasz gyanánt.

Az idő innentől kezdve gyorsan pörögni kezdett. Olyan volt, mintha percekben belül máris a fürdőszobában fülelnénk. Apa dühösen hajtott haza, Chris vezetésleckéjét is kihagyva, csak-hogy „beszéljen anyánk fejével”.

Hiába utáltuk, amikor veszekedtek, muszáj volt hallgatónunk. Fontos volt anya reakciója és a veszekedés súlyossága következő hetünkre nézve.

A Chris hálója mellett található fürdő volt a legjobb hely a kivitelezéshez. Kádas, gusztustalan sárgászöld csempés helyiség volt, ahová anyánk be se tette a lábát. Szerencse, hogy anyánk hálósobájához is tartozott egy fürdő. A hallgatózás-hoz a fonott szennyes kosarat kellett középre tolni, magunk alá tenni egy törülközőt, mivel folyamatosan szivárgott a csap. Mind a ketten a falhoz fértünk, de egyre nehezkesebben.

A bátyám hangos lélegzését is hallottam, pedig fületem erősen a hideg falhoz nyomtam. Apa pillanatokon belül megszólalt:

– Felkelnél? Tizenegy óra van!

Anyánk halkan nyöszörgött, amikor megszólalt, kemény gúny vegyült a hangjába:

– Hazaértél, édesem?

– Haza, és vettem a fiainknak rendes ennivalót is, amit, a hűtőben körülnézve, te nem tettél meg. Talán ezért vittek szendvicset a szobájukba! Miért verted meg Christ? Miért akartod tönkretenni őket?

– Milyen anya vagy te... – súgta a fülembé a bátyám, amitől kirázott a hideg.

– Milyen anya vagy te? – ismételte meg apa félelmetes hasonlósággal.

Anya hangja hűvös közönnyel csendült fel, semmi idegeség nem hallatszódott benne, amíg apa hangja megremegett.

– Azt kapják, amit megérdemelnek!

– Tudod te is nagyon jól, hogy jó fiúk! Ha még egyszer részesen meg mered verni őket...

– Akkor mit csinálsz?

Halk kuncogás is társult a kérdés mellé, melynek egy hangos csapódás vetett véget. Apa valószínűleg az asztalra üthetett vagy bármire, ami a közelébe került.

– Pontosan olyanok, mint te!

Chris a kád mellé húzódott, annak támasztotta hátát. Arca félelmetesen elkomorodott.

– Bemegyünk? – kérdezte. – Nincs kedvem tovább hallgatni.

Bólintottam. Én sem akartam maradni, ugyanis a veszekedés ezen pontján következtek az „undorító férfi vagy, és a fiaid is azzá válnak” részek. A falon keresztül is átszűrődött az ordítózás, de én a testvérem arcát figyeltem. Egyenesen a sarokba nézett, zöld szeme benedvesedett. Kizárta a világot maga körül.

– Chris – szólítottam, de nem felelt elsőre.

Egy apró rándulással visszafordult felém, megtörölte az arcát.

– Itt vagyok, nem mentem sehova.

Visszatoltunk mindent a helyére, elvonultunk a szobánkba, ahová csupán értelmetlen hangfoszlányok jutottak el az ordítózásból. Engem egyre gyötörtek a kétségek, hogy talán a bátyám mégis elment valahová, miközben ott volt mellettem.